19/12/2023

Συζήτηση για τον μακαριστό Μητροπολίτη Σισανίου και Σιατίστης Παύλο στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει»

/ Ενορίες

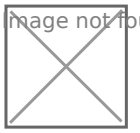

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…», την Δευτέρα 18 Δεκεμβρίου, ο Ηλίας Λιαμής, Δρ. Θεολογίας, Μουσικολόγος και Συγγραφέας, φιλοξένησε τον Πρωτοπρεσβύτερο π. Γεώργιο Γανωτή, κληρικό της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, Εκπαιδευτικό Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, σε μια συζήτηση με θέμα «Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης Παύλος: Ένας Δεσπότης ν' αλλάξεις ζωή!».

Η συνάντηση ήταν αφιερωμένη στη μνήμη του μακαριστού Μητροπολίτη κυρού Παύλου και αποτέλεσε μία κατάθεση προσωπικών εμπειριών για την προσωπικότητα, τον λόγο αλλά και το παιδαγωγικό ύφος του.

Παρακολουθήστε τη συζήτηση:

Αναφορικά με τον τίτλο της εκδήλωσης και στο ερώτημα αν μπορεί ένας Επίσκοπος να αλλάξει την ζωή των ανθρώπων και αν ο μακαριστός ήταν ένας άνθρωπος που μπορούσε να προκαλέσει αλλαγές σε όσους ήρθαν σε επαφή μαζί του, ο π. Γεώργιος απάντησε πως ο άνθρωπος μπορεί να αλλάξει την ζωή των ανθρώπων κι όταν ο Επίσκοπος παραμένει άνθρωπος, τότε όντως μπορεί.

«Ο μακαριστός Παύλος ήταν πάντοτε άνθρωπος και πολύ κοντά στους νέους και τα παιδιά και με πολύ μεγάλη αγάπη. Γιατί από αυτήν την μικρή ηλικία μπαίνουν τα θεμέλια, όπως έλεγε και ο ίδιος.»

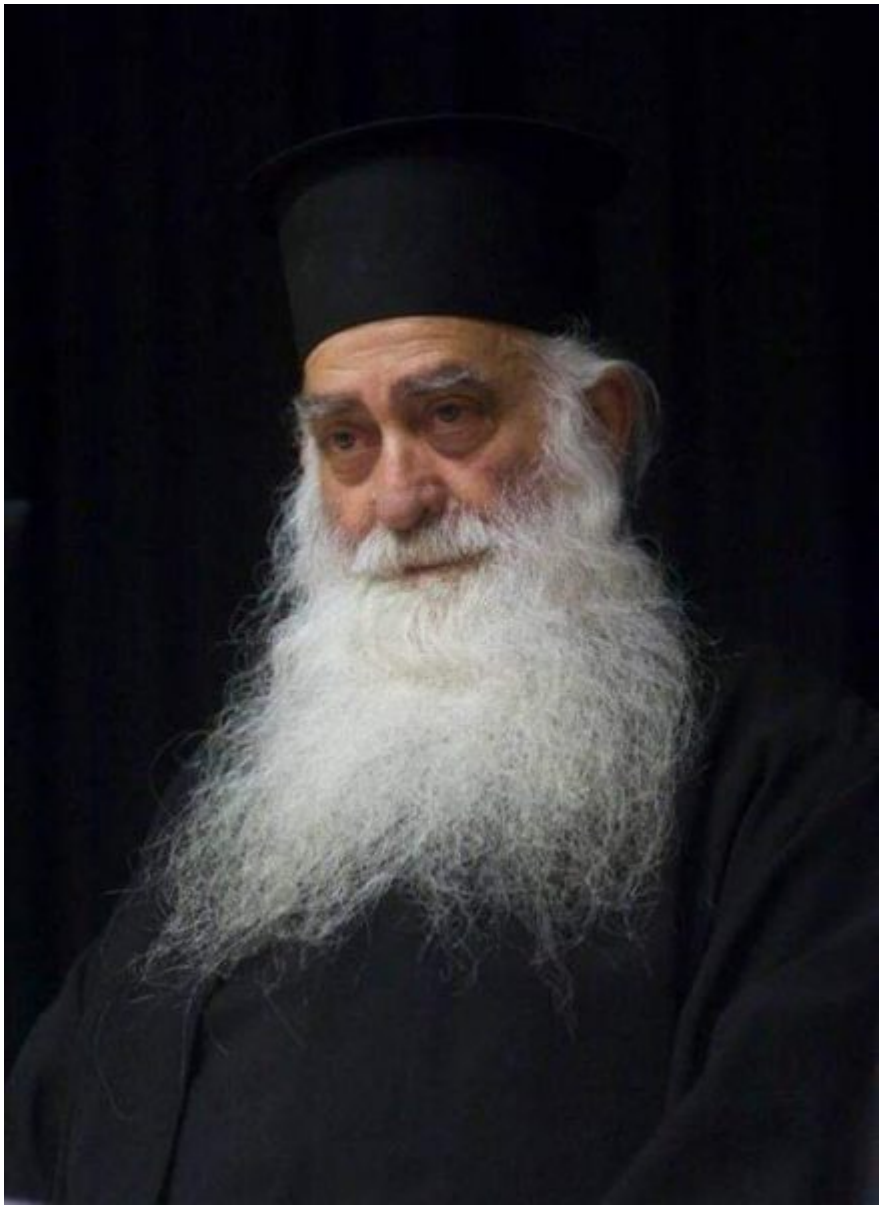

Ο π. Γεώργιος ξεδίπλωσε την πορεία του κοντά στον μακαριστό, ξεκινώντας από την γνωριμία μαζί του στα παιδικά του χρόνια και περιγράφοντας τις συναντήσεις μαζί του, χαρακτηρίζοντας την επαφή τους, ιδιαίτερα στα νεανικά του χρόνια, πολύτιμη. Ζώντας την εφηβεία αλλά και τα χρόνια στο πανεπιστήμιο, με τα μάτια του μακαριστού να τον κοιτούν βαθιά και να τον πείθουν ότι τον αγαπάνε.

«Ήξερα ότι θα ακούσω την αλήθεια. Δεν χαριζόταν και δεν ήθελε να σου χαϊδεύει την αμαρτία, να σε κάνει να νιώσεις καλά. Σου έλεγε την αλήθεια, αλλά με έναν τέτοιο τρόπο που σε ελευθέρωνε και σε ξεκούραζε, ακόμα κι αν αυτή η αλήθεια πόναγε.»

Εξομολογούσε με την σιωπή, και στην εξομολόγηση ήταν τόσο προσευχόμενος αλλά και κουρασμένος, που όπως είπε ο π. Γεώργιος, θα άνοιγε τα μάτια όταν άκουγε μια αμαρτία για την οποία πραγματικά έπρεπε κάτι να πει. Κι αυτό βοηθούσε τον εξομολογούμενο να αξιολογεί τις αμαρτίες του για να ξέρει σε ποιες πρέπει να σταθεί και από πού πρέπει να αρχίσει.

Ο μακαριστός έθετε ψηλά το θέμα της προσωπικής ευθύνης στο οποίο ήταν αυστηρός, τονίζοντας στον εξομολογούμενο ότι εκείνος πρέπει να κάνει κάτι και να λύσει ένα συγκεκριμένο πρόβλημα κι όχι να μεταθέτει αλλού την ευθύνη των πράξεων του. Δεν κατέκρινε ποτέ κι εμπιστευόταν τον εξομολογούμενο ότι μπορεί να αντιμετωπίσει το πρόβλημα του, από την στιγμή που κατάλαβε την ευθύνη του.

Η αίσθηση όσων τον έζησαν είναι ότι πατούσε πολύ γερά στα πόδια του. Είχε πολύ γερά θεμέλια και ο λόγος του ήταν τόσο στέρεος, που δεν χωρούσε αμφισβήτηση. Αλλά μετέδιδε και αγάπη μαζί και δεν ήταν ένας λόγος που ήθελε να υποτάξει, αλλά να ωφελήσει. Και ήταν λόγος ακέραιος, με υπόβαθρο πίσω απ’ αυτόν και γι’ αυτό η αίσθηση ήταν ότι είχε να δώσει γιατί είχε ήδη πάρει.

Δεν μπορούσε η συζήτηση να μην πάει στην σχέση του μακαριστού Παύλου με τον πνευματικό του όσιο Ιάκωβο Τσαλίκη, γεγονός που τον καθιστούσε διαχειριστή μιας αγίας παρακαταθήκης. Και ο π. Γεώργιος περιέγραψε την χαρά που εξέπεμπε ο μακαριστός, όταν έγινε η αγιοκατάταξη του οσίου.

Η παιδαγωγική του Μητροπολίτη Παύλου στηρίζονταν στην αληθινή αγάπη που είχε για τα παιδιά, που πολλές φορές οι γονείς δεν έχουν, γιατί δεν τα γνωρίζουν. Γιατί όταν βλέπουν ένα πρόβλημα στο παιδί, προσπαθούν μέσα τους να ρίξουν το βάρος σε αυτό.

«Και μπορούσε ο μακαριστός ενώπιον των γονέων την αλήθεια και καταλάβαινες ότι αυτός ο άνθρωπος αυτά που έλεγε τα ζούσε πνευματικά και είχε το κύρος να τα πει και να τ’ ακούσεις, έτσι ώστε να καταλάβεις ότι όντως κάτι πρέπει να κάνεις εσύ για το παιδί σου, γιατί τελικά δεν το ξέρεις.»

Και τα παιδιά, όπως τόνισε ο π. Γεώργιος, τον αγαπούσαν πάρα πολύ, όχι γιατί τα ξεκούραζε ψυχολογικά, αλλά γιατί τοποθετούσε το πρόβλημα τους σωστά μέσα στην οικογένεια. Έγινε αληθινός πατέρας παιδιών που είχαν γονείς, αλλά δεν μπορούσαν να επικοινωνήσουν μαζί τους.

Δεν ήταν μόνο το ήθος του, αλλά ήταν κάτι σπάνιο, όπως επισημάνθηκε. Ήταν μία

αγιότητα μαζί με αληθινή αγάπη που προσφέρονταν πλούσια στα παιδιά. Πήγαινε στα σχολεία να ακούσει στα αλήθεια τα παιδιά, κάτι που οι εκπαιδευτικοί δεν κάνουν. Και ότι τα άκουγε, ήταν το πρώτο κέρδος των παιδιών και μέσα στα μάτια του έβλεπαν την αληθινή αγάπη και το αληθινό ενδιαφέρον γι' αυτά.

Έλεγε μάλιστα ο μακαριστός ότι το μάθημα των θρησκευτικών είναι η μοναδική ευκαιρία και το μοναδικό πλαίσιο μαθήματος που μπορεί ο εκπαιδευτικός να μιλήσει για αγάπη, για ελευθερία και να μιλήσει συναισθηματικά με τους μαθητές του. Καταλάβαινε ότι ένα μεγάλο πρόβλημα της παιδείας, είναι η συναισθηματική απουσία επικοινωνίας. Και γι' αυτό επέμενε να μην φύγει το μάθημα από τα σχολεία.

Και η ζωή του η ίδια ήταν παράδειγμα, η αρχοντιά του, η προθυμία του, το αποτύπωμα που άφησε πίσω του. Γεφύρωνε αντιθέσεις, έδινε πρακτικές λύσεις, δεν κατέκρινε κανέναν και είχε πολλά αποθέματα προσευχής. Και ως Μητροπολίτης με πολλές έγνοιες, δεν έχασε την επαφή με τα πνευματικά του παιδιά και τον κόσμο.

«Ήταν ένας ακομπλεξάριστος άνθρωπος και στη ζωή των άλλων ως Επίσκοπος έμπαινε στην υπηρεσία τους. Παρέμεινε ίδιος στο αξίωμα του, κάτι που είναι πολύ δύσκολο και ο μακαριστός το έκανε τρόπο ζωής. Στο επισκοπικό του αξίωμα έγινε μοχλός μεγαλύτερης βοήθειας πλέον, γιατί είχε πολύ μεγαλύτερη εμβέλεια ο

λόγος του.»

Η Εκκλησία αξιώθηκε σε δύσκολες στιγμές την παρουσία του και η παρακαταθήκη του είναι «να γίνουμε εμείς αυτό που δεν φανταζόμαστε». Πάντοτε εξέπεμπε αισιοδοξία και προοπτική των πραγμάτων, μια αισιοδοξία που ήταν τρόπος ζωής και με το πρόσωπο του μακαριστού Μητροπολίτη Παύλου άλλαξαν ζωές.

Κι έτσι ολοκληρώθηκε μία συζήτηση που υπήρξε η αφορμή γνωριμίας με αυτόν τον άνθρωπο για όσους δεν τον γνώρισαν, αλλά και αναθέρμανση μνήμης και συγκίνησης για όσους αξιώθηκαν να τον γνωρίσουν.

(Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι.Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς)